

وفات حضرت ابوطالب(ع) در مکه معظمه در سال دهم بعثت

عبدمناف، مکنی به ابوطالب یکی از فرزندان عبدالمطلب بن هاشم است. عبدالمطلب از چند همسر، دارای ده فرزند پسر و شش دختر بود...

وفات حضرت ابوطالب(ع) در مکه معظمه در سال دهم بعثت

عبدمناف، مکنی به ابوطالب یکی از فرزندان عبدالمطلب بن هاشم است. عبدالمطلب از چند همسر، دارای ده فرزند پسر و شش دختر بود. مادر ابوطالب، زبیر و عبدالله (پدر رسول خدا"ص")، فاطمه دختر عمرو بن عابد بن عمران بن مخزوم بود. ابوطالب نیز به مانند پدر و نیاکان خود، از موحدان و پیروان دین حنیف ابراهیم(ع) و از هر گونه شرک و بت پرستی به دور بود. ابوطالب و همسر مکرمه اش فاطمه بنت اسد برای پیامبر اکرم حضرت محمد(ص) تلاش های زیادی نمودند. زیرا حضرت محمد(ص) که از کودکی یتیم و از نعمت پدر و مادر محروم بود، در کفالت جدش عبدالمطلب زندگی می کرد و هشت سال از عمر شریفش نگذشته بود، که جدش وفات یافت ولی عبدالمطلب به هنگام مرگ، کفالت حضرت محمد(ص) را به عهده فرزند دلپسوز و مهربان خویش ابوطالب(ع) گذاشت و از او پیمان گرفت، که از وی به نیکی نگه داری کند. از آن پس، قیمومیت و کفالت حضرت محمد(ص) بر عهده عموی عزیزش ابوطالب(ع) قرار گرفت و این بزرگ مرد و همسرش فاطمه بنت اسد، بیش از چهل سال، حضرت محمد(ص) را چون نگینی در میان گرفته و از او نگه داری کردند و جای پدر و مادر او را برایش پر کردند.

پس از بعثت پیامبر(ص)، خانواده ابوطالب(ع) نخستین کسانی بودند که به آن حضرت ایمان آورده و از او دفاع کردند. بزرگ ترین تاوان ایمان و حمایت ابوطالب(ع) از پیامبر(ص)، محاصره اقتصادی و اجتماعی خاندان عبدالمطلب از سوی سران سبک مغز قریش، به مدت سه سال در دره ای در حوالی مکه (که بعدها به شعب ابی طالب(ع) معروف شد) بود. همسرش فاطمه بنت اسد، از نخستین گروندگان به اسلام بود و مقام مادری پیامبر(ص) را بر عهده داشت و پیامبر(ص) به وی علاقه

عجیبی داشت و پس از هجرت به مدینه، به وی مهربانی خاصی می نمود. جعفر طیار، فرزند ابوطالب(ع) از مسلمانان نخستین مکه و رهبر مهاجران به کشور حبشه بود و علی(ع)، فرزند کوچک ابوطالب(ع)، نخستین کسی بود که به پیامبر(ص) ایمان آورد و در راه اسلام، بالاترین و بیشترین مجاهدت ها را به عمل آورد و سرانجام، پیامبر(ص) وی را به دامادی خویش و همسری دختر محبوبه اش حضرت فاطمه زهرا(س) برگزید. درباره شخصیت، فضیلت و ایمان ابوطالب(ع) روایات فراوانی وجود دارد، که این مختصر را گنجایش بیان همه آن ها نیست. به

ناچار، تنها به یکی دو مورد اشاره می کنم: روایت شد که مثل ابوطالب(ع)، مثل اصحاب کعبه است. او ایمان خود را پنهان کرد تا بتواند پیامبر(ص) را نصرت کند و شر کفار قریش را از آن حضرت دور گرداند. هم چنین روایت شد که نور وی، خاموش کند تمام نورهای خلاق را، مگر نور پنج تن معصوم(ع) را و اگر گذاشته شود ایمان ابوطالب(ع) در کفه ترازویی و ایمان سراسر مردم در کفه دیگر، هر آینه ایمان او رجحان و زیادتی پیدا می کند و امیرنمان(ع) دوست می داشت که اشعار پدرش ابوطالب(ع) روایت و تدوین گردد و می فرمود: پیاموزید اشعار وی را و به فرزندان خویش تعلیم کنید. زیرا آن بزرگوار بر دین خدا بود و در اشعارش علم و آگاهی بسیار است. سرانجام این بزرگ حامی رسول خدا(ص) در 26 رجب و به روایتی در هفتم رمضان سال دهم بعثت (سه سال پیش از هجرت پیامبر(ص)) در مکه معظمه به سرای باقی شتافت و از کینه ورزی ها و دشمنی های قریش رهایی یافت. پیامبر(ص) در مصیبت عموی گرامی اش، گریان و اندوهگین بود و در پیشاپیش جنازه وی حرکت می کرد و می فرمود: صله

رحم کردی و جزای خیر داده شدی. هم چنین پیامبر(ص) بعدها می فرمود: پیوسته قریش از من حساب می بردند و جرئت به اذیتم نداشتند تا وفات ابوطالب(ع). پس از وفاتش بر اذیتم افزودند و بر من جرئت کردند.